

Sygn. akt VIII C 985/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 17 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 października 2016 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) im. F. S. w G.

przeciwko K. W.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda (...) im. F. S. w G. na rzecz pozwanej K. W. kwotę 738 zł. (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postaci pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

Sygn. akt VIII C 985/16

UZASADNIENIE

W dniu 30 września 2015 roku powód (...) im. F. S. w G. wytoczył przeciwko pozwanej K. W. powództwo o zapłatę kwoty 3.662,06 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 30 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwana jest dłużnikiem powoda z tytułu umowy pożyczki udzielonej przez powoda w dniu 17 marca 2011 roku na kwotę 10.000 zł. Pozwana nie regulowała należności, wobec czego powód wypowiedział łączącą strony umowę. Na dochodzoną kwotę składają się następujące należności: kapitał przeterminowany pożyczki – 3.339,52 zł, niespłacone odsetki umowne i karne – 322,54 zł.

(pozew k. 2-5)

W dniu 5 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu, nie kwestionując faktu zawarcia przedmiotowej umowy, pozwana podniosła, że spłaciła w całości zadłużenie nią objęte, w dniu 26 czerwca 2012 roku wpłaciła bowiem na rachunek pożyczki kwotę 11.640 zł pochodzącą z pożyczki refinansowanej, zaciągniętej przez nią w (...) im. (...) w L.. Przed spłatą pożyczki, w dniu 23 czerwca 2012 roku, pozwana udała się do oddziału powoda, gdzie złożyła oświadczenie o zamiarze spłaty zobowiązania.

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 5v., sprzeciw k. 7-7v., postanowienie k. 17)

W piśmie procesowym opatrzonym datą 25 kwietnia 2016 roku pozwana podtrzymała stanowisko wyrażone w sprzeciwie. W jego uzupełnieniu wskazała, że podczas wizyty w oddziale powoda w dniach pomiędzy 20 a 23 czerwca 2012 roku otrzymała informację, iż saldo ujemne z tytułu spornej umowy wynosi 11.640 zł, dlatego też taka kwota została wpłacona w dniu 26 czerwca 2012 na rachunek pożyczki. Pozwana składając oświadczenie o zamiarze spłaty pożyczki nie naruszyła przy tym § 44 ust. 2 Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek w (...).

(pismo procesowe pozwanej k. 61-63)

Postanowieniem z dnia 4 maja 2016 roku Sąd ustanowił dla pozwanej pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k. 81)

Odpowiadając na stanowisko pozwanej powód podtrzymał żądanie pozwu. Wskazał, że pozwana nie złożyła deklaracji spłaty pożyczki, wymaganej zgodnie z zapisami umowy, jak również zaniechała wystąpienia o zaświadczenie o spłacie pożyczki, na skutek czego wpłacona przez nią kwotą 11.640 zł nie została przeznaczona na spłatę pożyczki. Jednocześnie z kwoty tej powód pobierał comiesięczną należność przypadającą z tytułu spłat kolejnych rat pożyczki. Powód wskazał ponadto, że na dzień 26 czerwca 2012 roku zadłużenie pozwanej z tytułu przedmiotowej pożyczki wynosiło 8.531,62 zł. Na koniec dodał, że wszystkie wpłaty dokonane na poczet spłaty zadłużenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania zostały uwzględnione i rozliczone.

(pismo procesowe powoda k. 92-94)

Odnosząc się do argumentacji powoda, pozwana, reprezentowana przez ustanowionego z urzędu pełnomocnika, wskazała, że w § 44 ust. 2 Regulaminu nie zastrzeżono, w jakiej formie pożyczkobiorca ma złożyć oświadczenie o chęci wcześniejszej spłaty pożyczki, w konsekwencji uznać należy, że pozwana skutecznie spłaciła swoje zadłużenie.

(pismo procesowe pozwanej k. 109-111)

W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe powoda k. 121-122, k. 155-155v., pismo procesowe pozwanej k. 136-137, protokół rozprawy k. 148-153)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2011 roku pozwana K. W. zawarła ze (...) im. F. S. z siedzibą w G. umowę pożyczki konsumenckiej na cele mieszkaniowe nr (...), zgodnie z treścią której (...) udzielił pozwanej pożyczki na cele mieszkaniowe w wysokości 10.000 zł, na okres od dnia 17 marca 2011 roku do dnia 17 marca 2016 roku, na warunkach określonych umową i Regulaminem udzielania kredytów i pożyczek (...) (pkt 1 umowy).

Pożyczka oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd (...) w dniu zawarcia umowy w wysokości 20% w skali roku (pkt 4 umowy). Nadto strony ustaliły, że w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane będą odsetki według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP (pkt 23 umowy). Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami do dnia 17 marca 2016 roku (pkt 9 umowy). Natomiast zgodnie z punktem 10 umowy spłata pożyczki następować miała w ratach miesięcznych, płatnych bez wezwania zgodnie z planem spłaty, tj. do 17-go dnia każdego miesiąca.

Strony również ustaliły w umowie, że (...) ma prawo do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku

stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listom poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy (pkt 26 umowy). Zgodnie z pkt 14 umowy ustalono także, że pożyczkobiorca może dokonać wcześniejszej spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie, z zastrzeżeniem § 44 ust. 2 Regulaminu. W takim przypadku pożyczkobiorca nie był zobowiązany do zapłaty oprocentowania za okres po spłacie pożyczki. W myśl zaś § 44 ust. 2 Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek (...), w przypadku, gdy kredytobiorca chciał spłacić kredyt przed terminem określonym w umowie, obowiązany był poinformować Kasę o zamiarze wcześniejszej spłaty kredytu najpóźniej w terminie 3 dni przed jej dokonaniem. Wcześniejsza spłata kredytu realizowana była w terminie wniesienia najbliższej raty pod warunkiem zapewnienia na rachunku, z którego dokonywana jest spłata, środków zapewniających dokonanie spłaty w pełnej kwocie wskazanej w dyspozycji (§ 21 ust. 4 Regulaminu).

Tego samego dnia pozwana zawarła również z powodem umowę o kartę płatniczą VISA, na mocy której pozwanej wydano kartę płatniczą z limitem dziennym w wysokości 2.000 zł dla transakcji bezgotówkowych oraz 1.000 zł dla transakcji gotówkowych oraz umowę o preferencyjną linię pożyczkową – L. nr (...), na mocy której pozwana otrzymała prawo do wielokrotnego zadłużania się w ciężar rachunku do kwoty 3.000 zł.

(umowa k. 25-26, k. 138-144, potwierdzenie wypłaty k. 15, Regulamin udzielania kredytów i pożyczek przez (...) k. 27-30, aktualny plan spłat pożyczki nr 1 k. 46-46v., okoliczności bezsporne)

Pozwana co do zasady w sposób terminowy regulowała należności ratalne wynikające z umowy pożyczki nr (...) i wyłącznie trzykrotnie, tj. w kwietniu, maju i czerwcu 2012 roku zdarzyło się, że pozwana uiściła miesięczną należność z niewielkim opóźnieniem.

W czerwcu 2012 roku K. W., w związku z problemami zdrowotnymi, postanowiła wziąć kolejną pożyczkę, która miała na celu zabezpieczenie ewentualnych wydatków związanych z leczeniem. W okresie od 20 do 23 czerwca 2012 roku pozwana udała się do oddziału powoda, który jednak odmówił jej udzielenia kolejnej pożyczki. Wtedy pozwana zwróciła się o pożyczkę do Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. Z. C. w L., gdzie pozwanej przedstawiono propozycję pożyczki z tym jednak zastrzeżeniem, że udzielona kwota zostanie częściowo przeznaczona na spłatę całości zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy. Pozwana ponownie udała się więc do oddziału powoda, w którym w rozmowie z pracownikiem ustaliła wysokość aktualnego salda zadłużenia z tytułu pożyczki nr (...), a także poinformowała, że ma zamiar spłacić to zadłużenie w całości. Następnie pracownik powoda przekazał pozwanej nr rachunku, na który winna dokonać ona spłaty pożyczki.

W dniu 26 czerwca 2012 roku pozwana zawarła ze (...) im. (...) z siedzibą w L. umowę pożyczki nr (...), zgodnie z treścią której, (...) udzielił pozwanej pożyczki na cele mieszkaniowe oraz na spłatę zobowiązań zaciągniętych na cele mieszkaniowe, w wysokości 16.000 zł, na okres od dnia 26 czerwca 2012 roku do dnia 20 czerwca 2017 roku.

Tego samego dnia (...) im. (...) z siedzibą w L. dokonał przelewu na rachunek pozwanej w (...) im. (...) z siedzibą w G. kwoty 11.640 zł tytułem spłaty całkowitej kredytu nr 1 oraz linii pożyczkowej. Tym samym pozwana dokonała spłaty zadłużenia zarówno z tytułu pożyczki nr (...), które wynosiło łącznie 8.531,62 zł, jak również z tytułu linii pożyczkowej, które wynosiło 3.004,37 zł. Spłacając zadłużenie K. W. dochowała wymogów, o których mowa w § 44 ust. 2 Regulaminu, w okresie 3 dni przed dokonaniem spłaty poinformowała bowiem powoda o zamiarze spłaty zobowiązania.

(dowód z przesłuchania pozwanej k. 148-149 w zw. z k. 152, zeznania świadka A. W. k. 150-152, rejestr wprowadzonych przelewów k. 8v., potwierdzenie dokonania przelewu k. 9, umowa wraz z załącznikami k. 9v.-13, wyciąg z rachunku k. 95-101)

Pomimo spłaty całości zadłużenia z tytułu umowy pożyczki nr (...) przez pozwaną, powód nie zamknął rachunku pożyczki i co miesiąc pobierał z wpłaconej przez pozwaną sumy pieniężnej, kwoty na poczet kolejnych wymagalnych

rat pożyczki. Po wyczerpaniu się środków pieniężnych, wobec niedokonywania przez pozwaną wpłat na rachunek pożyczki, na rachunku tym powstało zadłużenie.

Pismami z dnia 4 maja i 3 czerwca 2015 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległych rat pożyczki, a następnie, pismem z dnia 20 lipca 2015 roku, złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z dnia 17 marca 2011 roku.

W międzyczasie pozwana, w prowadzonej z powodem pisemnej korespondencji, informowała, że w dniu 26 czerwca 2012 roku dokonała całkowitej spłaty pożyczki.

(wypowiedzenie wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 31-32, wezwanie do zapłaty k. 47, k. 49, wyciąg z książki nadawczej k. 48, k. 50, pismo k. 70, k. 73, k. 74, k. 77-78, k. 113)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania powódki oraz zeznania świadka A. W.. Osoby te w sposób precyzyjny opisały, w jakich okolicznościach doszło do zawarcia przez pozwaną drugiej umowy pożyczki (tj. umowy zawartej ze (...) im. Z. (...) w L.), w tym jaki był jej cel, wskazały również na kolejne podejmowane przez pozwaną czynności mające na celu spłatę przedmiotowej pożyczki.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu w całości.

Bezspornym w niniejszej sprawie było twierdzenie faktyczne powoda o tym, że strony łączyła umowa z dnia 17 marca 2011 roku, na mocy której udzielono pozwanej pożyczki w wysokości 10.000 zł, która miała zostać zwrócona wraz z odsetkami (umownymi) w oznaczonych terminach spłaty, jak również, iż w tej samej dacie pozwana zawarła z powodem także inną umowę, tj. o preferencyjną linię kredytową, która nie stanowi jednak podstawy pozwu. Okolicznością bezsporną było także, że pozwana w dniu 26 czerwca 2012 roku wpłaciła na rachunek pożyczki kwotę 11.640 zł wpisując w tytule spłaty „spłata całkowita kredytu nr 1 oraz linii pożyczkowej”, która to kwota pokrywała w całości zadłużenie pozwanej z tytułu pożyczki nr (...), wynoszące łącznie 8.531,62 zł, jak również z tytułu linii pożyczkowej, wynoszące 3.004,37 zł.

Oś sporu ogniskowała się wokół ustalenia, czy przedmiotowa wpłata mogła być postrzegana przez powoda jako wcześniejsza spłata pożyczki przed terminem określonym w umowie, o której mowa w pkt 14 umowy.

W ocenie Sądu na tak postawione pytanie należy odpowiedzieć twierdząco. Nie powielając ustaleń faktycznych powtórzyć należy, że w myśl zawartej przez strony umowy, wcześniejsza spłata pożyczki następowała przy spełnieniu przez pożyczkobiorcę wyłącznie jednego warunku, przewidzianego w § 44 ust. 2 Regulaminu, a mianowicie, po uprzednim poinformowaniu powoda o zamiarze wcześniejszej spłaty zobowiązania, co winno nastąpić najpóźniej w terminie 3 dni przed jej dokonaniem. Spłata realizowana była w terminie wniesienia najbliższej raty, pod warunkiem zapewnienia na rachunku środków zapewniających jej dokonanie. Przenosząc powyższe na grunt omawianej sprawy przypomnieć należy, że pozwana wraz z córką w okresie od 20 do 23 czerwca 2012 roku stały się w oddziale powoda, gdzie pozwana złożyła oświadczenie o zamiarze całkowitej spłaty pożyczki z dnia 17 marca 2011 roku. W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że Regulamin nie przewiduje formy, w jakiej informacja o zamiarze spłaty pożyczki ma zostać przekazana, w szczególności, wbrew twierdzeniom powoda, z treści Regulaminu nie wynika, aby informacja ta musiała przyjąć formę pisemnej dyspozycji. W takiej sytuacji uznać należy, że oświadczenie to mogło przyjąć każdą formę, która ujawniała wolę pozwanej w dostateczny sposób (art. 60 k.c.), a więc np. formę ustną. Niemniej jednak, jak ustalono w oparciu o depozycje pozwanej oraz świadka A. W., pozwana sporządziła pisemne oświadczenie, którego treść została jej podyktowana przez pracownika oddziału powoda. Pozwana otrzymała ponadto numer rachunku, na który winna dokonać spłaty zobowiązania. W ocenie Sądu twierdzenia pozwanej na powyższą okoliczność należy uznać za wiarygodne, są one bowiem logiczne i spójne, korespondują z relacją A. W., pozostają ponadto w zgodzie z treścią

korrespondencji, jaką pozwana kierowała do powoda w 2015 roku. Depozycji pozwanej nie deprecjonuje przy tym okoliczność, iż nie dysponowała ona żadnym dowodem złożenia powodowi dyspozycji o zamiarze spłaty pożyczki. Jak wynika bowiem z doświadczenia życiowego, w sytuacji jak na gruncie omawianej sprawy, pożyczkobiorca co do zasady składa pisemne oświadczenie w jednej kopii, które jest przyjmowane przez drugą stronę, a następnie uruchamiana jest procedura zmierzająca do spłaty zadłużenia. Pozwana złożyła pisemną dyspozycję w oddziale powoda działając w pełnym zaufaniu do jego pracowników, iż dyspozycja ta zostanie przyjęta zgodnie z obowiązującymi regulacjami. K. W. nie miała żadnych podstaw do chociażby supozycji, iż powód nie przyjmie złożonego przez nią oświadczenia o zamiarze spłaty zobowiązania, zwłaszcza, że po dokonaniu na rachunek pożyczki wpłaty w kwocie 11.640 zł otrzymała ona od pracownika oddziału informację, że pożyczka została spłacona, nie może więc dziwić, że pozwana nie domagała się pisemnego potwierdzenia powyższego. Jeszcze raz przypomnienia wymaga, że obowiązkiem pożyczkobiorcy było wyłącznie poinformowanie powoda o zamiarze wcześniejszej spłaty pożyczki. Zarówno umowa stron, jak i stanowiący jej integralną część Regulamin, nie nakazywały pożyczkobiorcy składania odrębnej dyspozycji odnośnie zamknięcia rachunku, czy też wniosku o wydanie potwierdzenia spłaty pożyczki. Powtórzyć również należy, że w tytule przelewu z dnia 26 czerwca 2012 roku wyraźnie wskazano, że dotyczy on całkowitej spłaty kredytu nr 1 oraz linii pożyczkowej, a zatem przyjmując przelew powód nie mógł mieć żadnych wątpliwości odnośnie zamiarów pozwanej. Co przy tym istotne, dokonując przelewu w dniu 26 czerwca 2012 roku, K. W. zachowała termin, o którym mowa w § 44 ust. 2 Regulaminu. Jednocześnie, co było w sprawie niesporne, wpłacona kwota 11.640 zł w całości pokrywała zadłużenie pozwanej z tytułu pożyczki nr (...) oraz linii pożyczkowej.

Reasumując Sąd uznał, że pozwana skutecznie spłaciła zadłużenie wynikające z umowy pożyczki z dnia 17 marca 2011 roku, co czyni żądanie powoda niezasadnym i musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu.

Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyły się koszty zastępstwa procesowego pozwanej wykonywanego przez radcę prawnego w kwocie 600 zł, powiększonej o podatek VAT, jako, że pozwana była reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu.

Mając na względzie powyższe Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 738 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.